

**VLAAMS BELANG
MAGAZINE**

Afgiftekantoor: GENT X
P4A9074

30 jaar Vlaams Blok/ Vlaams Belang 1977 • 2007

Maandelijks uitgave (behalve augustus) • Jaargang 4 • nr. 12 • december 2007
1,25 euro • Ver. uitg.: Frank Vanhecke, Madouplein 8 bus 2 te 1210 Brussel

5 414306 125124 03430 >

De imam van wacht

Artsen krijgen steeds vaker te maken met boze of agressieve moslims die eisen dat hun vrouw door een vrouw wordt behandeld.

23 augustus, Bree, een kleine gemeente in Limburg, België. Anesthesist Philippe Becx wordt opgeroepen voor een bevalling bij een moslima. Er zijn complicaties en een keizersnede dringt zich op. Er is haast bij. Als de anesthesist zich aanmeldt bij het operatiekwartier, weigert de echtgenoot hem binnen te laten. De man eist een vrouwelijke anesthesist. Onmogelijk, waarop de woedende man zijn vrouw op een gegeven moment uit de operatiekamer probeert te rijden. Nadat de artsen en het verplegend personeel twee uur lang op de man inpraaten, wordt een imam opgetrommeld die uiteindelijk de toestemming geeft om de vrouw alsnog te verdoven. Voorwaarde is wel dat de vrouw eerst volledig in een doek wordt gewikkeld zodat enkel een klein stukje huid bloot blijft voor de injectie. Daarna moet de anesthesist de verloskamer verlaten en kan hij de operatie volgen van op de gang...

De betrokken anesthesist liet het daar echter niet bij en diende intussen klacht in voor het belemmeren van een arts bij de uitoefening van zijn functie. De beroepsvereniging van anesthesisten sluit zich aan bij die klacht en noemt het onaanvaardbaar dat artsen van wacht op basis van hun geslacht uitgesloten worden.

‘Randfenomeen’?

Allochtone verenigingen repten zich om in de pers te verklaren dat het maar om een ‘marginaal’ verschijnsel ging. Weliswaar “iets van derde-generatie-migranten” – wat te denken geeft – maar toch, een randfenomeen. Een geruststellende boodschap die in politiek correcte mediakringen gretig werd overgenomen. Maar is het ook zo? De diensthoofden gynaecologie van het Brusselse AZ en het Gentse UZ getuigden enkele weken geleden al dat mos-

lims steeds vaker hun diensten weigeren. “Vooral in de steden met een forse migrantenpopulatie is het fenomeen bekend”, gaf *De Standaard* toe. Hoezo, een randfenomeen? Nederlandse artsen waarschuwden onlangs in het vakblad *Medisch Contact* voor het oprukken van de ‘apartheid’. En daar wonden ze er geen doekjes om. Floris Sanders, oud-voorzitter van de Raad van Volksgezondheid, stelt het scherp: “Gesluierte moslimdames komen het ziekenhuis binnen voor allerlei onder-

naar enkele Brusselse ziekenhuizen. Tussen haakjes, dat zijn die ziekenhuizen dus waar je als Vlaming beter niet terecht komt omdat er haast niemand een woord Nederlands verstaat... Maar de prijs van de originaliteit werd weggekaapt door het voorstel om in de toekomst te werken met een ‘imam van wacht’.

Een multicultureel probleem vraagt nu eenmaal een multiculturele oplossing...

Capitulatie

In de marge van het voorval mag er wel eens op gewezen worden dat de koppige moslimmannen in hun land van herkomst doorgaans wel genoeg moeten nemen met een mannelijke arts voor hun vrouw of dochter. Vrouwelijke artsen zijn er immers maar dun gezaaid. Maar hier eisen ze het wel. Omwille van de multiculturele vrede zijn sommige verlichte geesten ook steeds opnieuw bereid om toe te geven aan de eisen

en grillen van de moslimgemeenschap. Gisteren aparte zwemuurtjes voor meisjes en vrouwen, halal-voedsel en aparte gebedsruimtes op school en universiteit, een vrije meningsuiting die begrensd wordt door de ‘gevoeligheden’ van moslims, het recht om altijd en overal een hoofddoek te dragen, een verbod op kerstbomen en paaseieren in openbare gebouwen... en morgen dus een ‘imam van wacht’ in onze ziekenhuizen. Hoe gek kan het nog worden? Hoe meer er wordt toegegeven, hoe meer er wordt geëist. Het einde is stilaan zoek. Geen wonder dat islamcritici voorspellen dat Europa binnen afzienbare tijd de islam als een rijpe vrucht in de schoot zal vallen. Geweld hoeft daar zelfs niet aan te pas te komen...

Ludo Leen

zoeken, begeleid door ‘cipiers’ (echtgenoten, broers, vaders, zoons) die op hoge toon eisen dat ze door een vrouwelijk personeelslid zal worden onderzocht...”

Grens

Volgens René Heylen, voorzitter van de bond van anesthesisten is met het voorval in Bree “een grens overschreden”. En hij heeft uiteraard gelijk. Van artsen en verplegers wordt verwacht dat zij alle patiënten ongeacht hun geslacht, ras, maatschappelijke status of seksuele voorkeur op dezelfde wijze behandelen. Van patiënten mag hetzelfde respect gevraagd worden. Maar kijk, al snel regende het creatieve voorstellen om het probleem van de baan te helpen. Zo was er het pleidooi voor het inzetten van ‘interculturele bemiddelaars’, waarbij verwezen werd

Gespannen situatie

In sneltreinvaart heeft de gespannen situatie aan de Turks-Iraakse grens zich in heel wat Europese steden laten voelen.

In het schepencollege van Sint-Joost zetelen er nog maar 3 Europeanen naast 5 schepenen van niet-Europese oorsprong.

Heeft de burgemeester van Sint-Joost-ten-Node dan geen gezag?

Gezag? Straatterreur ga je niet bestrijden met buurtvaders, straatcoaches of welzijnswerkers. De waterkanonnen, politiehelikopters en veelvuldige anti-terreurwagens zijn van pas moeten komen maar dat deed de PS-burgemeester van Sint-Joost niet want die had "begrip" voor het feit dat de Turkse bevolking van zijn gemeente haar solidariteit wilde uiten met Turkije. Tja, het gezond verstand is er ver te zoeken. In het college van Burgemeester en Schepenen zetelen er nog maar 3 Europeanen naast 5 schepenen van niet-Europese oorsprong. Wat wil je nog bekomen van een politieke kaste waar de vijfde colonne het reeds voor het zeggen heeft? De Turken voelen zich 'thuis' in Sint-Joost-ten-Node. In hun ogen is de gemeente van hun.

De Turken voelen zich 'thuis' in Sint-Joost-ten-Node. In hun ogen is de gemeente van hun.

en dit zonder nog maar één keer in het vizier te staan van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding. Alle Belgische vlaggen die in Sint-Joost potsierlijk uithingen naar aanleiding van de Vlaams-Waalse tegenstellingen tijdens de regeringsvorming werden in een vingerknip ingeruild voor de Turkse vlag. Wraakroepend is het feit dat de relschoppers van burgemeester Thielemans de toelating kregen om te betogen op het Schumannplein. Als symbool kan dit tellen.

Dit is allerm minst goednieuwsshow maar is er nog hoop op verandering? De situatie is niet rooskleurig maar niets is onomkeerbaar of voorgoed verloren. De geschiedenis van Brussel is er een van anderhalve eeuw machtsmisbruik tegen de autochtone bevolking. Daarom besteedt partijvoorzit-

Overall trachtten Turkse jongeren keet te schoppen en in ons land zijn het hoofdzakelijk de Brusselse gemeenten Sint-Joost-ten-Node en Schaarbeek die het geweld mochten verteren. Dat er duidelijk meer aan de hand was dan een paar in brand gestoken vuilnisbakken kan Brussels volksvertegenwoordiger **Frédéric Erens** getuigen. Hij woont in hartje Brussel aan de gemeentegrens met Sint-Joost-ten-Node. Tijd voor een interview.

Van waar u woont, hebt u de spanningen tussen het Turkse leger en de Koerdische rebellen van de PKK van nabij kunnen volgen?

Inderdaad, op een tiental meter van mijn keukenraam werd een conflict dat op duizenden kilometers van Brussel plaatsvindt, uitgevochten. Deze schermutselingen waren niet in achterbuurten of zo, maar vonden plaats op pleinen en drukke verkeersassen van de stad en dan nog vanaf vijf uur 's namiddags in volle verkeersspits. Iedereen die langs daar de stad uitreed, kon de grimmigheid van de situatie vaststellen.

In de media werd er gewag gemaakt van een paar in brand gestoken vuilnisbakken... En de rest! Het was een spoor van vernieling met in brand gestoken auto's en aan diggelen geslagen winkelramen. In volle avondspits werden in Schaarbeek ramen van voorbijrijdende trams met stenen ingegooid, met gewonde reizigers tot gevolg. Andere gebruikers van het openbaar vervoer geraakten in Sint-Joost-ten-Node gewond toen een bus letterlijk in de tang genomen werd. De politie was misschien wel massaal aanwezig maar ze heeft niet kunnen voorkomen dat onschuldige voorbijgangers met verwondingen naar het ziekenhuis moesten worden gebracht. Ook zij hebben in de klappen mogen delen met een achttal gewonde agenten. Het heeft trouwens uren geduurd vooraleer de federale politie de orde weer kon handhaven.

Is dit niet wat overdreven?

De toestand is veel erger dan men beseft. De relschoppers waren tussen 14 en 25 jaar oud. De meesten zijn in onze ziekenhuizen geboren, genieten een door ons gesubsidieerd onderwijs, krijgen via ons belastinggeld subsidies voor culturele en sportactiviteiten en toch wikkelen ze zich in een bloedrode Turkse vlag om hun racisme jegens Koerden, Armeniërs en/of autochtonen uit te schreeuwen

ter Frank Vanhecke reeds van bij zijn aanstelling enorm veel aandacht aan onze hoofdstad. Brussel is voor de Vlamingen een stad om te koesteren, een stad om trots op te zijn. De partijvoorzitter heeft toegezegd dat er in de nabije toekomst meer middelen zullen geïnvesteerd worden in Brussel. De boodschap van het Vlaams Belang aan de autochtone Brusselaars is dan ook klaar en duidelijk: "Hou stand, we komen eraan!"

Air Flahaut

Flahaut is de ergste ramp die het Belgische leger sinds mei 1940 heeft getroffen.

Hij heeft alle onderdelen van de krijgsmacht geteisterd. De landmacht door de tanks af te schrijven, de artillerie te laten wegroesten en pantservoertuigen aan te kopen met kanonnen die in geen enkel ander Navo-leger gebruikt worden. De medische sector door het beroemde brandwondencentrum in Neder-over-Heembeek te ruïneren. De marine door massa's geld te verspillen aan de verkeerde soorten oorlogsschepen. Hij heeft overal PS-ers op topfuncties benoemd en en passant heeft hij in het burgerleven zijn maitresse als gouverneur van Vlaams-Brabant laten installeren. Maar de luchtmacht was altijd het liefste slachtoffer van Flahaut. In het ancien régime lieten keizers, hertogen, vadsige en gewone koningen zich dikwijls vervoeren in draagstoelen, die door slaven of dienaars werden voortgezeuld. Flahaut gebruikt daar militaire vliegtuigen en helikopters voor. Eén keer vloog hij zelfs met een helikopter naar een bioscoop waar de klimaatfilm van Al Gore werd vertoond...

Snoepreisje

Het Nieuwsblad publiceerde een vlijmscherp artikel over Flahauts beruchte snoepreisje naar Congo. Flahaut had daarvoor maar liefst drie verschillende toestellen opgevorderd. Het begon met een Airbus die Flahaut, Spitaels en nog zeven anderen naar Kinshasa overvloog. Ja, Spitaels, een ambtelos burger, veroordeeld wegens passieve corruptie. Wat had die in Congo te zoeken? Zij hebben daar toch genoeg ervaringsdeskundigen inzake corruptie? Of hadden ze advies nodig over het discreet liquideren van partijvoorzitters? Met welk recht kreeg Spitaels gratis transport op kosten van Defensie? Enkele dagen later werd het gezelschap opgesplitst. De Airbus vloog naar Lubumbashi, mét Spitaels, maar zonder Flahaut. Die vloog dezelfde dag met een ander vliegtuig, een Hercules, naar Kanaga en vandaar verder naar Lubumbashi. Daar werd het reisgezelschap herenigd en dat vierde

Flahaut is het meest typische voorbeeld van de spilzucht, de praalzucht en de schaamteloze arrogantie van de vadsige koningen van de PS.

men met een uitvoerig diner in Goma, meer dan duizend kilometer verder. Daar gebruikte men opnieuw de Hercules voor. Met die Hercules vloog het verzadigde gezelschap dan weer naar Kinshasa. Daar wachtte een Umbre-ar-vliegtuig met 35 zitplaatsen hen op om hen weer naar België te brengen. Maar om onze paracommando's uit Afghanistan terug naar huis te brengen, was er geen luchttransport beschikbaar... Zij moesten na afloop van hun

opdracht nog dagenlang in Kaboel blijven wachten, omdat Flahaut de enige vliegklare toestellen had ingepikt voor zijn reisje naar Congo.

Ferrari in pattatenveld

Was het een dom ongeval dat die Airbus van Flahaut twee klappanden kreeg op het vliegveld van Lubumbashi? Een toevallige tegenslag, die niemand had kunnen voorzien? Helemaal niet. Eén klappand had toeval kunnen zijn, maar twee natuurlijk niet. Een Airbus heeft hogedrukbanden, die relatief kwetsbaar zijn. Zo'n toestel heeft een effen, goed onderhouden landingsbaan nodig. Kinshasa heeft zo'n landingsbaan, maar Lubumbashi niet. Om daar veilig te landen heb je een robuust militair toestel nodig, zoals een C130. Maar een Airbus is een passagiersvliegtuig voor de burgerluchtvaart... Een luchtvaartspecialist verklaarde in *Het Nieuwsblad*: "Met een Airbus door Afrika vliegen is als met een Ferrari door een pattatenveld rijden." Het was dus helemaal niet verbazend dat die Airbus twee klappanden tegelijk kreeg, en bovendien schade opliep aan het landingsgestel. Maar dat zal Flahaut natuurlijk een zorg zijn. De Vlamingen zullen het allemaal wel betalen.

Typische PS-politicus

Flahaut is natuurlijk geen alleenstaand geval. Hij is alleen maar het meest typische voorbeeld van de spilzucht, de praalzucht en de schaamteloze arrogantie van de vadsige koningen van de PS. Hij heeft maar één ding goed gedaan: helemaal op het einde van zijn carrière onthulde hij dat Karel De Gucht hem een "kleine luxueuze jet" had gevraagd om zijn vele buitenlandse reizen in stijl te kunnen maken. In één adem voegde hij eraan toe dat verschillende liberale ministers óók familieleden met militaire vliegtuigen lieten meevliegen. Zonder zijn loslippigheid - of was het wraakzucht tegen zijn oude paarse kameraden? - zouden we dat nooit geweten hebben.

Marc Joris

Politiekcorrecte sfeerschepperij

Half oktober schreeuwde politiekcorrect Vlaanderen moord en brand nadat een interne e-mail van het uitzendkantoor Mailprofs uitlekte naar de multiculturele lobbygroep Kifkif.

toenemende mate Vlaamse autochtone, werklozen tegenover allochtone werklozen, die met de dag meer gepamperd worden en voor wie elke dag wel een nieuwe positief discriminerende maatregel schijnt te worden uitgevonden. De vindingrijkheid van vooral de Vlaamse regering lijkt op dit terrein geen grenzen te kennen.

Een overzicht van de maatregelen die zoal ontsproten zijn aan het brein van de politiekcorrecte politiek...

Diversiteitsplannen en inwerkingsdecreet

Vooreerst zijn er de zogenaamde diversiteitsplannen. Bedrijven kunnen een plan uitwerken hoe zij hun bedrijf zullen 'multiculturaliseren'. Dit kan bijvoorbeeld gebeuren door het faciliteren van de uitoefening van de religieuze verplichtingen van de allochtonen, door het organiseren van taalcursussen of gewoonweg door het aanwerven van allochtone werknemers. Hiervoor krijgen de bedrijven van de Vlaamse overheid subsidies die kunnen oplopen tot 10.000 euro. Bedrijven die allochtone werknemers aanwerven, worden daar dus financieel voor beloond. Verwacht wordt dat het aantal bedrijven dat subsidies ontvangt voor diversiteitsplannen dit jaar zal oplopen tot een totaal van 2.600. Het aantal allochtonen dat een job kreeg dankzij een diversiteitsplan werd door het Hoger Instituut voor de Arbeid recent nog geraamd op 5000.

Er is ook het 'inwerkingsdecreet' dat in 2003 door het Vlaams Parlement werd goedgekeurd. Dit decreet gaf de VDAB de opdracht om aan allochtone werkzoekenden zogenaamde 'inwerkingstrajecten' aan te bieden. Met deze trajecten worden allochtone werkzoekenden actief begeleid naar werk. Vlaamse, autochtone werkzoekenden kun-

De mail had betrekking op de rekrutering van personeel voor Deutsche Bank. In de mail stond een profielbeschrijving voor zes vacante betrekkingen. De mail eindigde met de zin: "Attention: ne souhaite pas des personnes exotiques pour aucun poste" (Opgepast: wenst geen exotische personen, voor geen enkele functie).

Dagenlang moest de bank zich verweren tegen aantijgingen van racisme. Uiteindelijk bleek dat de 'fout' niet bij de bank, maar bij een verantwoordelijke van het uitzendkantoor lag. De kwestie was niettemin aanleiding voor heel wat politiekcorrecte sfeerschepperij. In het Vlaams Parlement werd door linkse verkozenen een actualiteitsdebat aangevraagd én verkregen. De banale kwestie moest uiteraard weerom bewijzen hoe erg het wel was gesteld met het racisme in het bedrijfsleven en dat racisme van werkgevers

aan de basis lag van de hoge werkloosheidscijfers onder allochtonen.

De ene discriminatie is de andere niet

In het debat dat op 17 oktober plaatsvond in het Vlaams Parlement merkte Vlaams Belang-volksvertegenwoordiger Wim Van Dijck op dat enige nuance toch wel op zijn plaats is. In 2006 waren er in heel België welgeteld... 111 meldingen van racisme op de arbeidsmarkt. Hij wees er tevens fijntjes op dat "enige huichelarij de politiekcorrecte goegemeente niet vreemd is". "Sommige discriminaties zijn immers wel oorbaar en worden door de overheid zelfs aangemoedigd", zo stelde Van Dijck. Hij duidde daarmee op het beleid van positieve discriminatie dat de voorbije jaren door de diverse overheden in dit land gevoerd wordt. De overheid discrimineert immers in

“De overheid discrimineert in toenemende mate Vlaamse autochtone, werklozen tegenover allochtone werklozen, die met de dag meer gepamperd worden en voor wie elke dag wel een nieuwe positief discriminerende maatregel schijnt te worden uitgevonden.

nen echter geen aanspraak maken op deze trajecten, die exclusief worden voorbehouden voor allochtonen.

Jobkanaal en het zogenaamde ‘gelijke kansenbeleid’

Dan is er nog eens het project ‘Jobkanaal’ dat begin 2006 werd gelanceerd naar aanleiding van de voorstelling van het Vlaamse meerbanenplan. Jobkanaal is een samenwerkingsverband tussen de VDAB en de werkgeversorganisaties. Werkgevers kunnen zich op vrijwillige basis inschakelen in het project. Het project houdt in dat een vacature drie weken lang enkel wordt opengesteld voor mensen uit de zogenaamde ‘kansengroepen’ (allochtonen, 50-plussers en gehandicapten). Vlaamse werkzoekenden die niet behoren tot de kansengroepen, moeten dus geduld uitoefenen en hopen dat de vacature nog niet is ingevuld op het moment dat zij zich kandidaat kunnen stellen.

De Vlaamse overheid doet als werkgever uiteraard ook zelf royaal haar duit in het positieve discriminatie-zakje. De Vlaamse overheid voert met betrekking tot haar eigen personeelsbeleid een zogenaamd ‘gelijke kansenbeleid’. Om meer allochtonen als personeelslid aan te trekken wordt het wervingsbeleid doorgelicht, worden de personeelsdiensten ‘begeleid’, worden examens aangepast, enz. Wanneer voor een bepaalde job een allochtoon en een Vlaming gelijk uit een examen komen, is het de regel dat systematisch voorrang wordt gegeven aan de allochtoon. Of zoals de minister van bestuurszaken, de N-VA’er Bourgeois, het uitdrukte: “Als je met twee tegelijk over de meet komt, geven we de doelgroep voorrang in het kader van de positieve actie.”

U stelt zich allicht de vraag hoe de VDAB de allochtonen weet te identificeren. Veel Turken, Marokkanen, ... beschikken inmiddels immers al over de Belgische nationaliteit. Welnu, de

Wim Van Dijk

VDAB hanteert in haar databanken een systeem met naamherkenning. Via dit systeem wordt nagegaan welke werklozen afkomstig zijn van niet-EU-landen (Turkije, Marokko, Algerije, Tunesië).

Een positieve discriminatie meer of minder...

Al deze maatregelen bleken echter nog onvoldoende om een groot deel van de allochtonen aan werk te helpen. Van de 183.000 werklozen in Vlaanderen zijn er immers 30.000 van allochtone afkomst, één op zes. Slechts 43% van

“Een allochtoon, een migrant, kan rekenen op zoveel positieve discriminatiemaatregelen, dat men zich kan afvragen hoe het mogelijk is dat er nog een allochtoon werkloos is.”

de allochtonen in Vlaanderen werkt. Het werd bijgevolg tijd voor... een zoveelste nieuwe positief discriminerende maatregel. Ditmaal start de VDAB met huis-aan-huisbezoeken in allochtone probleemwijken. Het proefproject dat zich voornamelijk op laaggeschoolde allochtonen richt, begint eind november in Antwerpen. Daarna komen Gent en andere Vlaamse steden aan de beurt.

De VDAB verantwoordde zijn nieuwe initiatief als volgt: “Jonge, werkloze allochtonen komen niet of nauwelijks naar onze kantoren. Als zij niet naar ons komen, gaan wij naar hen.” De huisbezoeken worden bovendien telkens gekoppeld aan een jobbeurs. De VDAB stelt de allochtonen echter gerust en benadrukt dat het niet om controles gaat. “Niemand hoeft voor zijn werkloosheidsvergoeding te vre-

zen. We houden wel de namen bij van wie effectief komt opdagen op de jobbeurs. Maar dat is eerder om onze actie achteraf te evalueren.”

Een ander beleid is nodig

Filip Dewinter trok in het Vlaams Parlement scherp van leer tegen deze zoveelste maatregel van positieve discriminatie: “Een allochtoon, een migrant, kan rekenen op zoveel positieve discriminatiemaatregelen, dat men zich kan afvragen hoe het mogelijk is dat er nog een allochtoon werkloos is. Naast iedere allochtoon in achterstandswijken staat tegenwoordig een maatschappelijk werker, een straathoekassistent en nu ook nog een ambtenaar van de VDAB. Er moet een moment komen om ook de andere aanpak wat meer in de verf te zetten: de stok achter de deur. Er zijn al een inwerkingsdecreet, een Jobkanaal, diversiteitscharters, en zo meer. Nu moeten we nog eens ambtenaren naar de betrokken wijken sturen om van deur tot deur te gaan met de vraag: Alstublieft, zou u niet willen werken?”

Filip Dewinter heeft gelijk. Wanneer het na al die maatregelen nog steeds niet wil lukken, zou het bij sommigen toch eens moeten doordringen dat er andere redenen zijn waarom de be-

Filip Dewinter

trokken doelgroep toch maar niet aan het werk geraakt. Steeds weer veegt men de werkelijke oorzaken die aan de basis liggen van de hoge werkloosheid onder allochtonen inderdaad onder de mat: de attitudeproblemen van vele allochtonen, de gebrekkige kennis van het Nederlands, de te lage scholing, de slechte integratie en geringe aanpassingsbereidheid, ... Het is dan ook hoog tijd dat het geweer van schouder wordt veranderd en dat het geldverslindende knuffelbeleid wordt vervangen door een beleid dat de werkloze allochtonen zelf voor hun verantwoordelijkheden plaatst.

Wim Van Osselaer

Tijd voor onafhankelijkheid!

Met de dag wordt duidelijker dat België tot op de draad versleten en compleet onwerkbaar is.

Het Vlaams Belang is dan ook geen voorstander van een zoveelste Belgische 'staats Hervorming', die er enkel op gericht is de afgeleefde constructie kunstmatig in leven te houden en resulteert in eenzijdige Vlaamse toegevingen en onwerkbaar compromis. Als enige Vlaamse partij kiest het Vlaams Belang dan ook consequent en resoluut voor Vlaamse onafhankelijkheid.

Om deze boodschap kracht bij te zetten, lanceren de Vlaams Belang Jongeren een nieuwe campagne. In dit

kader werden over heel Vlaanderen spandoeken opgehangen op symbolische en zichtbare plaatsen. Klokke Roeland, het Gravensteen, de Antwerpse Opera, verschillende stadhuisen, de Brugse reien, de Westrand, bedrijfstoegangen,... allemaal werden ze opgefleurd met de duidelijke slogan 'Vlaanderen onafhankelijk'.

Nadien volgt een massale verspreiding van infolders waarin aan jonge Vlamingen de noodzaak van de Belgische boedelscheiding duidelijk wordt gemaakt. Met deze folders stappen we opnieuw naar de jongeren toe; aan de schoolpoorten, in de jeugthuizen. Het startschot van deze campagne werd gegeven in de Wetstraat. Daar werd door een VBJ-delegatie,

in aanwezigheid van nationaal Vlaams Belang-voorzitter Frank Vanhecke, symbolisch een spandoek bevestigd tegenover 'De 16'.

VBJ-onder voorzitter Reno Mechant sprak in zijn toespraak over de lopende onderhandelingen van een "monotone en langdradige langspeelfilm met ondermaatse acteurs in plaats van de gehoopte kortspeelfilm". Hij riep op om deze Comedia del arte onmiddellijk te stoppen en Vlaanderen en Wallonië elk hun eigen gang te laten gaan.

Met deze campagne wil VBJ bijdragen tot de bewustwording van de Vlaamse jeugd van de noodzaak van een eigen Vlaamse staat.

Hans Verreyt

Voor de Vlaams Belang Jongeren is het duidelijk: Vlaanderen onafhankelijk! België Barst.

Opnieuw vijf minuten p

Vlaanderen Onafhankelijk

Recent verscheen een nieuw boekje van de hand van het Aalsterse parlamentslid Karim Van Overmeire. De ietwat merkwaaardige titel luidt 'Vlaanderen Onafhankelijk? Hoe moet dat dan?' We stellen enkele vragen aan de auteur.

hoeven bijvoorbeeld geen regelingen te treffen over grenscontroles of over de muntunie. In de drie splitsingsprocessen die ik beschrijf, leidde dit vaak tot moeilijke discussies. Bij de splitsing van Vlaanderen en Wallonië hoeven we over dat soort problemen ons hoofd niet te breken.

Wat kunnen we verder nog leren uit de beschreven splitsingsprocessen?

Eerst en vooral dat die splitsing er vrij snel kan komen. In het geval van Servië en Montenegro kwam de scheiding absoluut niet onverwacht, maar dat was wel het geval in Tsjechoslovakije en Scandinavië. Het is ook opvallend hoe voorafgaand aan de scheiding de politieke discussie soms hoog opblaait over onderwerpen die absolute banaliteiten lijken. De Noren en Zweden maakten ruzie over het al dan niet aanwezig zijn van het uniesymbool in de Noorse vlag. De Tsjechen en de Slovakken lagen overhoop over de schrijfwijze van de naam van het land. De Serven en Montenegrijnen discussieerden over de vraag of het blauw in de Montenegrijnse vlag nu donkerblauw of lichtblauw moest zijn. Dat soort discussies doet onwillekeurig aan de Belgische discussies over Brussel-Halle-Vilvoorde denken.

Maar het zijn natuurlijk symbooldossiers, die een diepere en fundamentele tegenstelling verbergen. Er is altijd een partij die zich niet thuis voelt in de unie en streeft naar een losser verband. Dat waren de Noren, de Slovakken, de Montenegrijnen en dat zijn in België de Vlamingen. En er is een partij die zich identificeert met de unie en de federatie zo hecht mogelijk wil houden. Dat waren de Zweden, de Tsjechen, de Serviërs en bij ons dus de Walen. Dat zorgt voor spanningen, tot de zaak volledig vastloopt. Er komt een moment waarop één van beide naties beslist om de federatie te verlaten, en de andere daar dan kennis van neemt. Daarna volgen de besprekingen om de praktische modaliteiten te regelen, maar

Vlaanderen Onafhankelijk? Hoe moet dat dan? Niet alle titels hebben twee vraagtekens...

De titel geeft precies weer wat er in het boekje te lezen staat. Het idee van een onafhankelijk Vlaanderen werd tientallen jaren lang slechts verdedigd door een minderheid in Vlaanderen. Door de gebeurtenissen van de jongste maanden is het aantal voorstanders van onafhankelijkheid spectaculair gegroeid. Maar veel Vlamingen blijven nog hangen in het onwerkzaam Belgisch federalisme of ideeën over confederalisme. Omdat ze de drempel naar onafhankelijkheid te groot vinden, omdat ze zich eigenlijk niet goed kunnen voorstellen hoe dat dan precies moet. En dus heb ik geprobeerd om in mijn boekje een antwoord te geven op dertig vragen in verband met Vlaamse onafhankelijkheid. Tegelijkertijd schets ik hoe het in drie vergelijkbare situaties verlopen is. En ik sluit af met een ontwerp van grondwet voor het onafhankelijke Vlaanderen.

Drie vergelijkbare situaties? Leg eens uit.

Weinig mensen weten dat Noorwegen en Zweden tot 1905 in een soort federatie verenigd waren. In 1905 werd deze unie opgeheven en werden beide landen onafhankelijk. Een beter gekend voorbeeld is dat van de splitsing van Tsjechoslovakije in 1992. De vergelijking met België ligt daar voor de hand, waarbij de Vlamingen dan de Tsjechen zijn, en de Walen gelijkenissen vertonen met de Slovakken. En vorig jaar was er de opheffing van de statenbond tussen Servië en Montenegro.

Ik heb vanzelfsprekend voorbeelden gekozen van vreedzame en democratische evoluties. Dat is essentieel. En natuurlijk is geen enkele situatie volledig te vergelijken met de Belgische, maar er zijn toch veel parallellen. Het Belgisch vorstenhuis en de Brusselse situatie bemoeilijken natuurlijk een scheiding, maar het feit dat we ons binnen de Europese Unie situeren, maakt een scheiding in veel opzichten gemakkelijker. We

politieke moed gevraagd

Mogelijk? Hoe moet dat dan?

die vormen eigenlijk het probleem niet. Essentieel is de politieke wil om de 'klik' te maken. Vijf minuten politieke moed, als het ware.

In Montenegro was er een referendum, dat nipt gewonnen werd door de voorstanders van onafhankelijkheid. Moet de Vlaamse onafhankelijkheid ook door een referendum verworven worden?

Er zijn geen regels voor. Ook in Noorwegen was er indertijd een referendum. Bij de splitsing van Tsjechoslovakije was er geen referendum. De politici zagen dat niet zitten. Stel dat de Tsjechen dan de federatie wilden houden, en de Slovakken voor onafhankelijkheid stemden? Hoe moest dat dan? En hoe moet men een federatie besturen die al maandenlang geblokkeerd is? Wanneer je een referendum organiseert – ik ben daar zeker niet tegen – moet je wel goed weten wat de gevolgen zijn van elk mogelijk resultaat.

U zegt dat u geen separatist bent, maar wel een voorstander van Vlaamse onafhankelijkheid. Leg eens uit?

Separatisme betekent afscheiding. Maar hoe kan de Vlaamse meerderheid zich nu afscheiden van een Waalse minderheid? Vlaams separatisme betekent ook dat we de Walen de kans geven om, al dan niet samen met Brussel, een soort rest-België verder te zetten en de Belgische symbolen te blijven gebruiken. Dat zou betekenen dat de Walen bijvoorbeeld het Belgisch lidmaatschap van de EU, de VN, de Navo,... zouden 'overerven' terwijl de Vlamingen over hun nieuw lidmaatschap zouden moeten onderhandelen. Tactisch zou dat een bijzonder domme zet zijn. Ik vind het dus onverstandig om het woord 'separatisme' verder te gebruiken. Vlaanderen moet zich niet afscheiden van België. We moeten de Belgische federatie ontbinden en twee nieuwe, onafhankelijke staten moeten zich aandienen als de opvolgers van België.

Enkele weken voor het referendum op 21 mei 2006 waarbij 55,5% van de Montenegrijnen kozen voor onafhankelijkheid ontving Karim Van Overmeire als voorzitter van de Commissie Buitenlands Beleid van het Vlaams Parlement

ambassadeur Milica Pejvanovic-Djurisic van de Unie van Servië en Montenegro. Mevrouw Pejvanovic-Djurisic is zelf Montenegrijnse en voorstander van onafhankelijkheid.

En het eeuwige argument tegen Vlaamse onafhankelijkheid... Brussel?

Tja, "we zouden Brussel verliezen". Dat soort geleuter. Alsof we nu Brussel hebben. We slagen er nog niet eens in om de Belgische taalwetten in Brussel te laten toepassen, en in geen enkele van de 19 Brusselse gemeenten hebben de Vlamingen ook maar een schijntje van macht. Eén zekerheid hebben we: binnen België geraken we Brussel volledig kwijt. Laten we dus onze positie versterken door eerst onafhankelijk te worden. Ik pleit voor een tweetalig Brussel als hoofdstad van Vlaanderen, maar er zijn nog andere scenario's mogelijk die zeker niet slechter zijn dan de huidige situatie.

Het boekje wordt afgesloten met een ontwerp-grondwet voor het onafhan-

kelijke Vlaanderen. Is dat niet wat hoog gegrepen?

Het is een vingeroefening die we enkele jaren geleden met de partij gemaakt hebben. Het is zeker niet te nemen of te laten. Ik teken ook onmiddellijk voor een onafhankelijk Vlaanderen met een andere grondwet! Maar met het ontwerp willen we vooral laten zien dat het onafhankelijke Vlaanderen meer efficiënte instellingen zou kunnen hebben dan het federale België met zijn zes regeringen en zeven parlementen. Eén regering en één parlement moeten volstaan. Vlaanderen zou ook veel democratischer kunnen zijn dan België. In een onafhankelijk Vlaanderen zou een referendum wel mogelijk zijn. Het zou een land zijn waarin alle Vlamingen zich thuis kunnen voelen, en waar ze fier op zouden kunnen zijn.

Vlaanderen onafhankelijk?

Hoe moet dat dan?

door Karim Van Overmeire

€ 12,50 (excl. verzendingskosten)

Bestellen via www.uitgeverijegmont.be of 0472/60.35.52
(tijdens de kantooruren)

Uitgeverij Egmont, Madouplein 8 bus 2, 1210 Brussel

"Boswachter Vlaams Belang waakzaam voor stropers Belgisch koninkrijk"

Een gesprek met Gerolf Annemans, fractieleider in de Kamer van Volksvertegenwoordigers, naar aanleiding van de stemming voor de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde en een onmogelijke staatshervorming.

De stemming in de Kamer ter splitsing van de kieskring BHV was historisch, al was het maar omdat de Vlamingen eindelijk hun meerderheid hebben gebruikt in een belangrijk politiek dossier. Wat was de rol van het Vlaams Belang?

Gerolf Annemans: Wanneer we daar die stemming hebben gehad, die iedereen historisch noemt, dan was dat natuurlijk een bekroning voor Vlaams-nationalisten. Veertig jaar lang hebben wij de splitsing van BHV als strijdpunt naar voren geschoven. Ik denk dat het Vlaams Blok en het Vlaams Belang de enige zijn die meer dan twaalf jaar lang telkens wetsvoorstellen in die zin hebben neergelegd. Ook na de laatste verkiezingen waren wij de eersten die een wetsvoorstel indienden tot splitsing van BHV. Dat was een van de eerste wetsvoorstellen van deze legislatuur.

Jean-Marie Dedecker beweerde in een of andere krant dat hij de eerste was. Als hij nog eens in de koffiekamer komt dan zal ik hem toch eens, op zijn Antwerps gezegd, 'een toek op zijn bakkes geven' want hij was het die na de verkiezingen naar mij kwam en zei 'ik zie dat ge daar een wetsvoorstel neerlegt voor de splitsing van BHV, mag ik dat eens hebben en mag ik dat kopiëren,

vindt gij dat erg'. Ik zei 'nee, pakt gerust mee, hoe meer zielen hoe meer vreugd'. Nu draait hij het om. Zijn voorstel was het eerste voorstel. Dat is waar ja, omdat het voorstel juist hetzelfde is als het eerste voorstel.

Die stemming is, in tegenstelling tot wat Maingain en ook een deel van de Vlaamse pers beweren, wel symbolisch en is wel belangrijk en is dus wel historisch want het zal niet zo gemakkelijk zijn om dat terug te draaien. Het is namelijk zo dat, indien er een meerderheid zou komen die een compromis over BHV uit de hoed zou toveren, dan is het voor ons heel gemakkelijk om aan te tonen dat zij daarmee Vlaanderen verraden want een regeling die afwijkt van het huidige reeds gestemde wetsvoorstel zal altijd een verraad van Vlaanderen zijn.

Hoe moet het nu verder?

Gerolf Annemans: Gelijk welke Belgische strategie is nu sterk bemoeilijkt na die stemming. Wij blijven onze rol spelen van stuwers en vooruitduwers en wegbereiders. Zij weten eigenlijk echt niet wat er nu moet gaan gebeuren. Voor ons is die weg wel duidelijk, die weg gaat liefst in een rechte lijn naar de Vlaamse republiek. Zij weten één ding ook zeer goed of ze zouden het moeten

weten, al denk ik dat ze het soms niet goed beseffen: zij kunnen alleen nog eerste minister worden van het Belgisch koninkrijk indien zij bereid zijn te doen wat Verhofstadt deed en zich dus kapotregelen. Leterme moet dat model voor ogen houden. Dat wil zeggen, hij moet iemand worden die helemaal ontvlaamst is, iemand die bereid is te vergeten dat hij Vlaming is. En dat is misschien wel het grote verschil tussen de vroegere CVP en de huidige CD&V, dat is dat daar min of meer toch een generatie ontstaan is die vervreemd is van de oude garde die nog wel wist hoe dat moest, de Eyskens en de Martensen die vruchteloos door *Terzake* om de twee dagen worden opgevoerd in een poging om wijsheid te brengen over de huidige CD&V'ers.

Op het moment van dit interview kunnen CD&V en N-VA de schijn ophouden van een Vlaamse standvastigheid. Wat een staatshervorming moet inhouden hebben we echter nog niet gehoord.

Gerolf Annemans: Eigenlijk sinds de campagne voor de verkiezingen zien we communautair een rode draad lopen van een CD&V en zelfs een N-VA die helemaal geen radicale eisen stellen. Wij hebben dat ook in de campagne aangemerkt, dat vage gedoe over sociaal-economische hefbomen enz. Is dat alles wat ze vragen? We zouden moeten vaststellen dat de CD&V veel te gematigd is en zelfs de N-VA eigenlijk geen concrete staatshervormingseisen stelt. Al wat De Wever doet, is zeggen dat er een staatshervorming moet komen, maar hij zegt niet hoe en wat en welke bevoegdheidspakketten er overgedragen moeten worden. Wij hebben ook gezien hoe de N-VA en de CD&V bijna waren akkoord gegaan, samen met de VLD, met een compromis waarin faciliteitengemeenten electoraal overgeheveld zouden worden naar Brussel en waar de Franstalige gemeenschap zou bevoegd gemaakt worden in faciliteitengemeenten en dies meer. Daar waren dus CD&V en N-VA reeds toe bereid.

Er kan niet gezegd worden dat de Vlaamse partijen de lat erg hoog gelegd hebben voor een staatshervorming?

Gerolf Annemans: Het probleem van België is niet zozeer de radicaliteit van de CD&V en de N-VA. Het probleem van België is de wereldvreemdheid van de Franstaligen die die staatshervorming zijn blijven af-

wijzen en die ook gelijk welk zogenaamd redelijk gesprek over BHV zijn blijven afwijzen. Wij hebben eigenlijk als Vlamingen en als Vlaanderen geluk gehad dat Maingain daar was om het pact tegen te houden dat op stapel stond en Vlaanderen heeft eigenlijk ook geluk dat de Franstaligen die staatshervorming blijvend afwijzen want daardoor ontstaat een verdere radicalisering. En het is die radicalisering die Vlaanderen nodig heeft om uiteindelijk zijn onafhankelijkheid te bereiken of minstens een punt waarop het onmogelijk wordt om België nog een regering te bezorgen. Hoewel dus, en dat is mijn overtuiging, CD&V en N-VA en dies meer er maar al te graag toe bereid zijn en die lat altijd maar lager en lager hebben laten leggen en tot hun eigen verbazing vaststellen dat het nooit laag genoeg is voor de Franstaligen.

Zolang er geen regering is, is het natuurlijk ook moeilijk om een oppositiestrategie te bepalen?

Gerolf Annemans: Wij zitten in een heel speciale situatie. Het is de eerste keer dat we in een zo lange periode geen oppositie kunnen voeren. Wij zijn goed in oppositie, wij zijn sterk in oppositie en wij worden ook geducht als oppositiepartij maar waartegen moeten wij oppositie voeren? Er is niets. Dus al staan wij anderhalf uur na een Koninklijke mededeling klaar met een persconferentie en een petitie en zetten we meteen het kanon op degenen die dreigen in de fout te gaan: een uur later zijn ze al niet meer in de fout want er is gewoon niets. Dus dat bemoeilijkt het ontwikkelen van een strategie. Wij staan natuurlijk klaar, uiteindelijk wordt er een Belgische regering gevormd of niet. Als ze wordt gevormd staan we er klaar voor. Als ze niet wordt gevormd, is dat een

scenario dat wij altijd hebben voorspeld maar waar we eigenlijk nooit mee hebben leren omgaan. En het is in die constellatie dat we van dag tot dag en van uur tot uur de situatie moeten volgen en beseffen wat we doen.

Is Vlaanderen geradicaliseerd?

Gerolf Annemans: Ja en neen. Ik denk dat er een moment zal komen waarop die Vlaamse publieke opinie zal zeggen: geef mij nu maar gelijk welke regering als er maar een regering is. Daarop zal de pers de publieke opinie langzaam voorbereiden. Voor ons niet gelaten, dan kunnen we eindelijk oppositie voeren. Maar ik blijf er op aandringen om voldoende te beseffen dat een deel van de gebeurtenissen het gevolg zijn van de Franstalige wereldvreemdheid. Zij volgen, kennen of verstaan Vlaanderen niet maar Vlaanderen heeft on-

dertussen, terwijl Verhofstadt alles in de vrieskast stak, geen tien jaar geslapen. Vlaanderen is tien jaar lang geradicaliseerd, in de zin dat Vlaanderen zijn rechten moet krijgen. De N-VA vult dat in door een zogenaamde staatshervorming, de Vlaamse beweging vult dat in door een BHV zonder prijskaartje en het Vlaams Belang vult dat in door een onafhankelijk Vlaanderen. Vlaanderen zal meer en meer radicaliseren en wij moeten dus in ieder geval leren omgaan met de veronderstelling of met de hypothese dat het steeds moeilijker zal worden, wat we trouwens zelf altijd hebben gezegd, om een Belgische regering te vormen en dat dit daarvan een eerste uitmuntend bewijs is geweest. Er is alleen maar de mogelijkheid voor ons om als boswachter van het Vlaams Belang zeer waakzaam de stropers van het Belgisch koninkrijk in het oog te houden.

Trouw *aan Oranje*

Antwerpen 1830-1832

Dit jaar zal het precies 175 jaar geleden zijn dat de Nederlandse bezetting van de Antwerpse citadel de duimen moest leggen voor de enorme Franco/Belgische overmacht én de internationale druk.

Jan Huijbrechts geeft in dit nieuwe boek een gedetailleerd verslag van de belegering van de citadel van Antwerpen, aangevuld met leuke anekdotes. Op grond van minutieus verzameld bronnenmateriaal en nieuw verworven inzichten krijgt u het verhaal van hoe de meest Oranjegetrouwe stad in de Zuidelijke Nederlanden in de herfstmaanden van 1830 in een maalstroom van de Belgische munterij werd meegesleurd en welke dramatische consequenties dit had. Ook de rol die de stad en de provincie Antwerpen tijdens de 10-daagse veldtocht in augustus 1831 speelden wordt uitvoerig belicht.

Jan Huijbrechts

336 blz.
12,50 euro

UITGEVERIJ
EGMONT

*Bestellen via
www.uitgeverijegmont.be of
0472 60 35 52
(tijdens de kantooruren)*